

UNDERVISNINGSMATERIALE til

HOLD-UP FILMS OG
LILIES FILMS PRæsENTERER

EN FILM AF CÉLINE SCIAMMA

GIRLHOOD

AVEC KARIDJA TOURÉ, ASSA SYLLA, LINDSAY KARAMOH, MARIÉTOU TOURÉ SCÉNARIO ET RÉALISATION CÉLINE SCIAMMA PRODUCTION BÉNÉDICTE COUVREUR CASTING CHRISTEL BARAS IMAGE CRYSTEL FOURNIER SON PIERRE ANDRÉ / DANIEL SORRINO
MONTAGE JULIEN LACHERAY MUSIQUE PARA ONE ASSISTANTE RÉALISATION DELPHINE DAOUL SCRIPT ROSÉLYNE BELLEC RÉGIEURS THOMAS GRÉZAUD DIRECTRICE DE PRODUCTION GAËTANE JOSSE MAQUILLAGE MARIE LUISSET UNE PRODUCTION HOLD-UP FILMS ET LILIES FILMS
EN CO-PRODUCTION AVEC ARTE FRANCE CINÉMA AVEC LA PARTICIPATION DU CNC ET LE SOUTIEN DU FONDS IMAGES DE LA DIVERSITÉ ET DE L'ACSE AGENCE NATIONALE POUR LA COHÉSION SOCIALE ET L'ÉGALITÉ DES CHANCES - AVEC LE SOUTIEN DE LA RÉGION ÎLE-DE-FRANCE
EN PARTENARIAT AVEC LE CNC - AVEC LA PARTICIPATION DE CANAL+, ARTE FRANCE ET CINE+ EN ASSOCIATION AVEC ARTE COFINOVA VENTES INTERNATIONALES FILMS DISTRIBUTION DISTRIBUTION FRANCE PYRAMIDE DISTRIBUTION

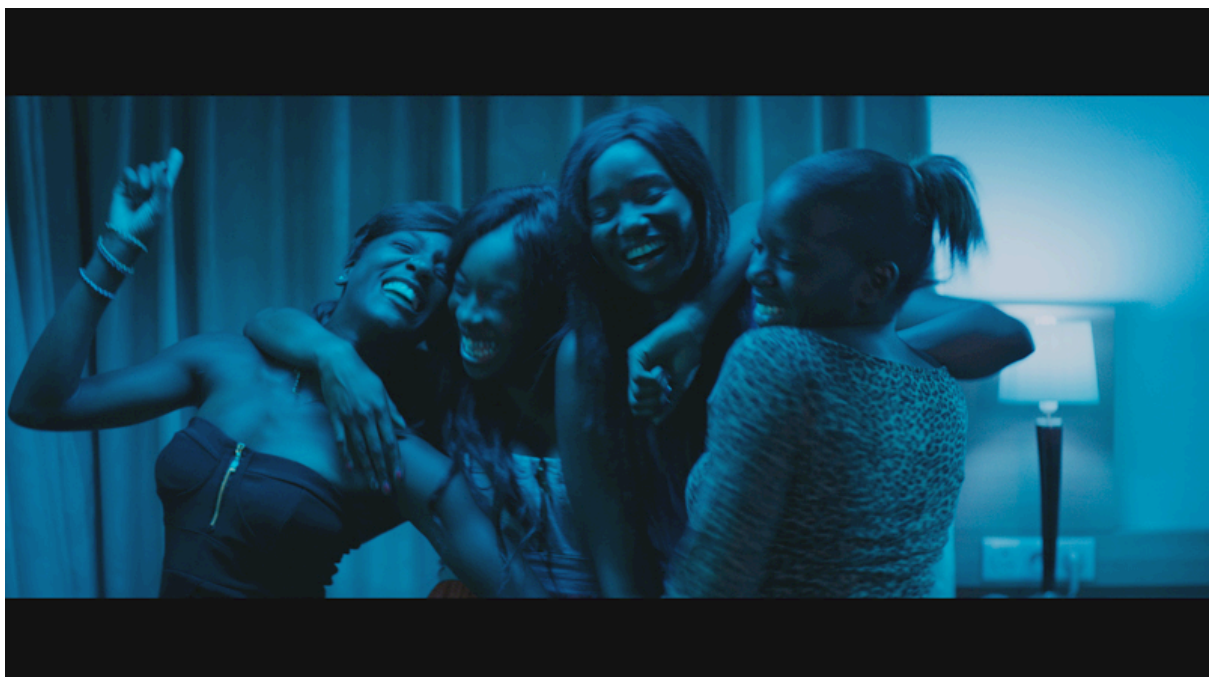
REEL HOLD-UP LILIES CNC * Île de France CANAL+ arte CINE+ PYRAMIDE

Instruktørens hensigtserklæring

"Dette er også en film om unge, om piger. Jeg er vendt tilbage til teenagetemaet eller rettere afslutningen af teenageårene for fire piger, der forsøger at leve deres egen ungdomstilværelse. Det er på sin vis et nyt felt, selv om der er en klar kontinuitet i forhold til de emner, jeg har behandlet i mine tidligere film: ulmende begær, kvindelig styrke og behovet for at undslippe en skæbne, der er forudbestemt." [Céline Sciamma]

Girlhood zoomer ind på et vigtigt øjeblik i den sekstenårige Mariemes liv. Marieme føler sig fastlåst af sin familiesituation, dårlige karakterer i skolen og drengenes dominerende adfærd i den boligblok i en parisisk forstad, hvor hun bor. Da hun møder tre jævnaldrende piger, lader hun sig rive med ind i en ny verden, hvor hun håber at finde friheden.

Være normal som alle andre

Vic – en forkortelse af Victory – skal være hendes nye navn. Når først Marieme virkelig går ind i noget, er det ifølge de tre andre ikke muligt at holde hende tilbage.

Og navnet passer godt til hende. I starten af filmen ser vi hende som en stille, lidt genert, almindelige pige. Da hun får at vide, at hendes karakterer ikke er gode, reagerer hun resolut. Hun vil videre og "leve som alle andre". Tilskueren føler straks sympati for hende. Men det er kun starten på en personlighedsdrejning, som mødet med de tre andre piger fungerer som katalysator for. De trækker Marieme med ind i deres vilde liv, som hun begynder at nyde. Som bandens fjerde medlem udtrykker hun sig mere sikkert og bliver mere bidende. Vi ser, hvordan hun ændrer sig, også fysisk.

Stærk og alene

Da nogen pludselig siger til hende: *"Bare spil smart, men hvad ved du i virkeligheden?"*, det rammer hovedet på sømmet. For hvad ved hun egentlig? Om sig selv? Om hvad hun vil lave? Og, især, om hvilke muligheder hun har i den forstad, hvor hun er vokset op og bor? Gennem hele filmen ser vi Marieme gennemgå forskellige faser og søge efter det, der er vigtigt for hende. Det er en gribende proces, som hun må gennem alene, selv om hun til stadighed er omgivet af mennesker. Hun er den eneste, der kan afgøre, hvad der er vigtigt for hende.

Girls in the hood

Girlhood giver en meget autentisk beskrivelse af ungdomsbanderne i forstæderne Bagnolet og Bobigny nær Paris. Pigerne er her centrum i historien. Filmen er ikke rå, grå eller aggressiv. I stedet er alt afbilledet med en overraskende oprigtighed og indlevelse i atmosfæren. Filmen er følsom, fuld af håb og blottet for falsk føleri. Den er fuld af berusende scener, hvor musik, gruppedynamik og fysiske og verbale udfordringer dominerer. Selv om nogle scener er voldsomme, er de aldrig tunge.

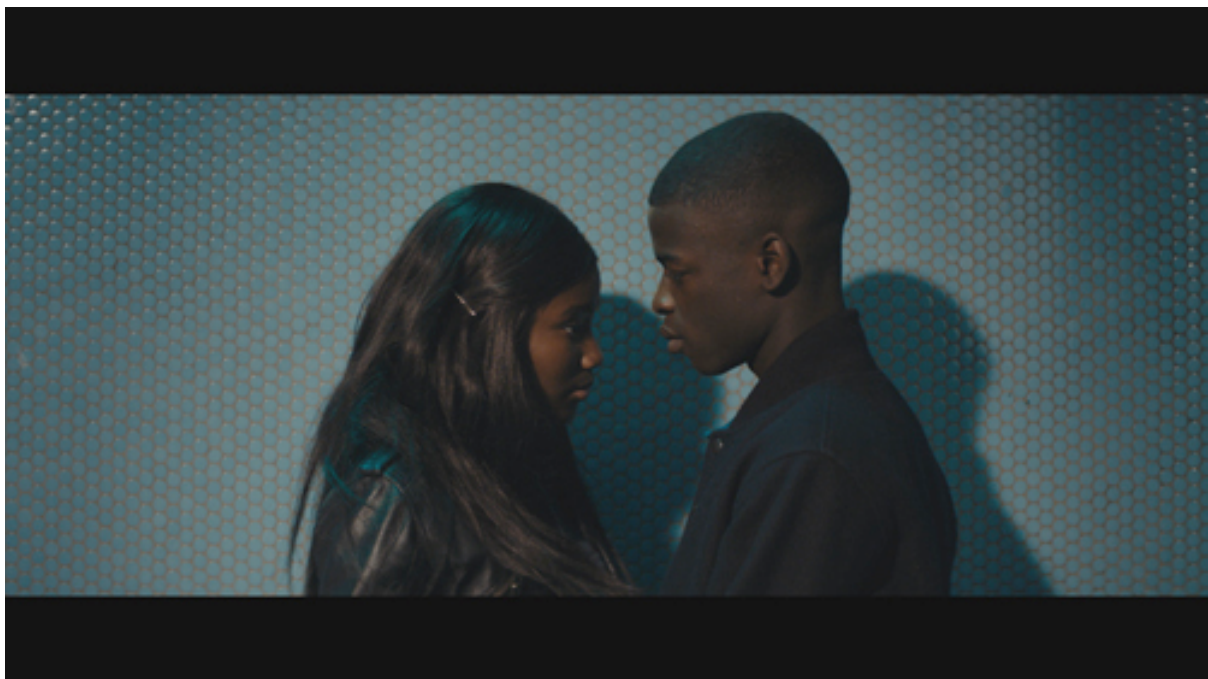
En film med et markant feminint aftryk

Det er ikke kun rollelisten, der hovedsagelig er feminin. Den ansvarlige for rollebesætningen (Christel Baras), instruktøren (Céline Sciamma) og instruktørassistenten (Delphine Daull), drejebogsforfatterne (Céline Sciamma og Roselyne Bellec) og fotografen (Crystel Fournier) er alle kvinder.

Céline Sciamma har allerede imponeret os med fantastiske portrætter af teenagere i *La Naissance des Pieuvres* (*Water Lilies*) og *Tomboy*. *Girlhood* er hendes tredje spillefilm. Crystel Fournier fotograferer filmen elegant. Med lange travellings og smukke nærbilleder (undertiden fokuseret på dele af kroppen) bringer hun publikum tæt ind på hovedpersonerne. Selv hendes zoom out af Marieme i køkkenet, filmet fra ryggen, rammer stilen rent. Det er en kamerabevægelse, der kan synes forældet i dag, men som fungerer godt her. Tilskueren føler, at Marieme træffer et vigtigt valg. Hun vælger at leve og gøre som hun vil.

Blå er filmens nøglefarve. Mariemes blå trøje, den blå væg i hendes soveværelse, det første kys med Ismael mod en blå flisevæg (hvor lyset slukkes diskret, da de kysser hinanden) og playbackscenen på hotellet, som er badet i et blå lys, giver filmen et meget smukt look. Kombineret med skuespillernes sorte hudfarve er det til tider næsten poetisk.

Girlhood kunne meget vel være en af de bedste film om forholdet mellem piger og smerten ved at vokse op. Af andre beslægtede film kan nævnes: *We are the Best* (Lukas Moodysson, 2013), *La vie d'Adèle* (Abdellatif Kechiche, 2013), *17 filles* (Delphine et Muriel Coulin, 2011), *No et Moi* (Zabou Breitman, 2010), *My Summer of Love* (Pawel Pawlikowski, 2004) eller klassikeren *Fucking Åmål* (Lukas Moodysson, 1998).

Amatørskuespillere, der stråler som diamanter

I fire måneder blev der afholdt åbne castings i og omkring boligblokke og indkøbscentre i parisiske forstæder. Man var på jagt efter piger med en stærk fysisk og psykisk udstråling. Rollebesætningen skulle være diversificeret til forskelligartede roller. Den endelige udvælgelse er repræsentativ for mange unge i forstæderne. Karidja Touré, Assa Sylla, Lindsay Karamoh og Marietou Touré skilte sig klart ud fra alle de andre!

Den energi, som disse fire piger tilføjer filmen, er fænomenal. De unge i forstæderne er en målgruppe, der sjældent spiller stjernerollen i biografen. Og det er også af denne grund, at instruktøren følte, det var vigtigt at lave denne film. Det handler ikke så meget om den kulturelle mangfoldighed, men snarere om personernes unikke personlighed.

For Karidja Touré, der spiller hovedrollen, er det (ligesom for de andre piger) første gang, hun arbejder som skuespiller. Arbejdet med at fortolke rollen har været intenst, eftersom hun er til stede i hver eneste scene og desuden skal udtrykke hele det udviklingsforløb, der er kendetegnende for hendes person: barnlig og genert, elegant og feminin samt oprørske og defensiv, men sexet drengepige. Filmen udforsker alle disse nuancer, og Karidja udtrykker dem med stor naturlighed. Scenerne, hvor de fire veninder bryder sammen i krampelatter, er fantastiske, ligesom deres intense diskussioner og verbale træfninger med andre bander, deres hæse stemmer og ekstroverte og sensuelle bevægelser: det er denne blanding, der giver filmen et unikt og smittende drive.

Para One og Rihanna

Med hensyn til musikken henvendte instruktøren sig til Para One, som også komponerede musikken til hendes første film, *La Naissance des Pieuvres*. Lydsporet skulle begrænses til et enkelt musikalsk tema, der vender tilbage på forskellige tidspunkter af filmen, hver gang lidt længere og mere varieret. Således ledsager musikken Mariemes personlige udvikling. Det er et meget stemningsfyldt tema, der hver gang efterfølges af en sort skærm, der markerer overgangen til en ny fase i filmen og en nye fase for Marieme. Rihannas nummer *Diamonds* optræder også på det oprindelige lydspor.

Spørgsmål

Filmen er centeret om en bande bestående af fire piger. De bor i en forstad til Paris. Findes der også sådanne bander i andre byer, eller er de typiske for disse kvarterer?

Hvordan adskiller denne film sig fra andre film om livet i forstæderne? Hvorfor kan denne film beskrives som "farverig"? Tænk på filmens personer, begivenheder og forskellige faser såvel som de visuelle elementer!

Hvilken udvikling gennemgår hovedpersonen, Marieme? Er det en udvikling, som alle teenagere gennemgår, eller har særlige forhold en betydning herfor?

Tine Van Dycke – 2014

Kilde: Presskit Girlhood